

Woensdag

Ik denk dat ik gek word!

Dat moet wel, want ik heb net gehoord dat mijn moeder kanker heeft.

Niet zomaar een kankertje dat met een chemo of bestraling overgaat.

Nee. Het zit door haar hele lijf.

Eierstokken, lever, gal, darmen.

Wat zit er nog meer in je lijf?

Volgens mij bestaat hartkanker niet.

Of wel?

Ik heb er nooit van gehoord.

Als ze dat ook heeft ...??

Het doet er niet toe. Mijn mams gaat sowieso dood! Natuurlijk kan de arts niet vertellen wanneer.

En mams wil het niet weten. Dat heeft ze gezegd.

Wil ik het weten?

Nee!

Ik wil niet dat mijn mams doodgaat.

IK WIL HET NIET!

Ze is mijn mams.

We hebben verleden week nog gewinkeld.
Toen wisten we het nog niet.
De kinderbijslag was binnen en ik mocht voor
honderd euro kleren uitkiezen.
Ik heb veel gescoord (UITVERKOOP!!!) en we
gingen ook nog wat eten.
Maar dat kan me nu geen reet meer schelen.
Ik weet niet of ik ooit die kleren aan zal
trekken.
Ik zit echt te janken terwijl ik dit typ.
Mijn MAMS GAAT DOOD!!!
IK WIL HET NIET!
Mams is mooi, ze is lief.
Ze is achtendertig en al zestien jaar getrouwd
met mijn vader.
Toen ze vierentwintig was, werd ik geboren.
En zeventien maanden later mijn zusje Roos.
Roos heeft het ook gehoord.
Maar ze zegt niets.
Ik geloof dat ze nu op haar kamer zit.
Zal ik naar haar toegaan?
Ik weet zeker dat ze ook huilt.
Nee. Ik wil alleen zijn.
Waarom schrijf ik dit eigenlijk?
Een laptop is toch geen dagboek?

Ik heb nog nooit een dagboek gehad.

Nou ja, misschien heb ik wat aan een DD.

Een DIGITAAL DAGBOEK.

Ik ... ik ...

Wat moet ik nog schrijven?

Ik kan niet meer schrijven.

Ik moet zo huilen.

Woensdagavond

Hoi Digitaal Dagboek. Hoi DD.

Het is elf uur. Ik moet eigenlijk naar bed.

Morgen het eerste uur heb ik Nederlands.

Maar ik geloof niet dat ik kan slapen.

Ik wil niet in bed liggen en mijn ogen dichtdoen.

Want ik weet zeker dat het dan in mijn hoofd gaat spoken.

Dan zie ik mams weer voor me die vanmiddag heel verdrietig zei: 'Meisjes, ik moet jullie iets vertellen.'

Het was raar. Ze had Roos en mij gevraagd om naar de woonkamer te komen.

Normaal wil ze dat we eerst aan ons huiswerk beginnen.

En pap was ook thuis. Dat vond ik gek.

Anders werkt hij gewoon elke dag tot zes uur.

En toen zei ze zachtjes: 'Ik hou van jullie.

Ik wil zo graag nog heel lang bij jullie blijven.

Maar dat gaat niet. Ik ben ziek. Heel ziek.'

Roos en ik keken elkaar aan.

Ik schudde mijn hoofd.

Roos begon te huilen en ik dacht: kom op!
Er zijn toch dokters? Ziekenhuizen?
Medicijnen?

En toen vertelde mams van die rotkanker.
Over de kanker in haar lichaam.

Pap zat stil op een stoel.

Ik wilde mams duizend vragen stellen.

Hoezo?

Waarom?

Hoe zijn ze erachter gekomen?

Heb je pijn?

Word je geopereerd?

Waar zit het?

Krijg je medicijnen?

Je voelde je toch niet ziek?

????????????????????????????????

????????????????????????????????

????????????????????????????????

Ik wilde naar mams lopen.

Ik wilde haar omhelzen.

Maar ik kon niks meer.

Niet lopen, niet bewegen, niet praten.

Mijn keel zat dicht.

En ik had het gevoel dat mijn hersens waren
veranderd in een klont watten.

Roos begon steeds harder te huilen.
Ik dacht: wees stil!
En pap bleef maar op zijn stoel zitten.
Mams liep naar tuindeur en deed hem open.
‘Ik ga even kijken of de zonnebloemen water nodig hebben’, zei ze.
Roos, pap en ik bleven in de kamer zitten.
‘Gaat ze echt dood?’, hoorde ik Roos vragen.
Pap zei alleen maar: ‘Ja.’
Zijn gezicht was heel bleek en hij keek ons niet aan.
Toen ben ik ook naar de tuin gegaan.
Mams stond bij de zonnebloemen die ze zelf gezaaid heeft.
Ze zijn al bijna anderhalve meter hoog.
Ik keek naar de gieter die naast de regenpijp stond.
‘Zal ik water halen?’, vroeg ik.
‘Ja, graag’, zei mams. ‘Ze hebben dorst.’
Ik vulde de gieter en gaf hem aan mams.
‘Dankjewel.’ Ze glimlachte naar mij.
Ik staarde naar haar en dacht: hoe kun je nou ziek zijn? Hoe kun je nou doodgaan?
Maar ik zag iets in haar ogen.
Ik wist dat het waar was.

Donderdag

Naar school geweest.

Aanwezig geweest.

Een kort dagje tot tien voor een.

Het 'wattengevoel' zit nog steeds in mijn hoofd.

Ik heb niks over mams verteld.

Niet tegen mijn mentor, die eigenlijk heel aardig is.

En ook niet tegen Erica.

Zij is mijn beste vriendin.

Al vanaf groep drie van de basisschool.

We zitten allebei in de tweede van het vmbo.

Ik had misschien wel mavo kunnen doen, maar ik ben behoorlijk dyslectisch.

Lang leve mijn laptop.

Lang leve Word met spellingcontrole.

Ik heb ook een vreselijk handschrift.

Daarom mag ik veel schoolwerk op mijn leppie maken.

Ik denk dat Erica wel gemerkt heeft dat er iets is. Maar ze heeft niets gevraagd.

Misschien bel ik haar straks.

Wat moet ik tegen haar zeggen?
Mijn moeder gaat dood?????????????
DD, ik weet dat het stom klinkt, maar ik kan
nu niet tegen troostende woorden.
Ik heb het gevoel dat ik heel sterk moet zijn.
Anders ga ik kapot.
Kapot van verdriet.

Toen ik thuiskwam, zat mams in de tuin naast
haar zonnebloemen.
Ze had gewoon een spijkerbroek en een zwart
truitje aan. Geen pyjama of zo.
Ik ging naar haar toe.
Ze zei: 'De huisarts komt vanmiddag langs.
Roos en jij mogen er wel bij zijn, als jullie
willen.'
Ik knikte en vroeg: 'Is pap er dan ook?'
'Ja.'
Ik plofte naast haar in het gras.
'Hoe gaat het?'
'O, wel goed', antwoordde mams.
'Heb je pijn?', wilde ik weten.
'Nee lieverd.'
Ineens wilde ik haar de vragen stellen die ik
gisteren niet uit mijn strot kreeg.

‘Hoelang ben je al ziek?’

‘Een paar weken.’ Mams zei het zachtjes.

‘Je hebt griep gehad.’

‘Dat dacht ik. Maar het ging niet over.’

‘Maar, je ging toch weer werken en sporten?’

‘Dat heb ik geprobeerd.

Ik ben al drie weken niet op de sportschool geweest. En ik heb verleden week vakantiedagen opgenomen.’

Ik wist even niet wat ik moest zeggen.

Mams heeft dingen voor Roos en mij verzwegen.

Ik heb niet gemerkt dat ze niet meer ging sporten.

En ik heb er niets van gemerkt dat ze niet meer naar haar werk ging.

Ze werkt drie dagen in de week op een bank.

(WERKTE!)

WAAROM HEB IK NIKS GEMERKT?

Ik heb niet eens gemerkt dat ze naar het ziekenhuis is geweest.

Ze heeft niets gezegd!

Wist pap het wel?

Hij heeft ook niets gezegd!

‘Krijg je medicijnen? Word je geopereerd?’

Nu kon ik het wel vragen.

Ik wilde het weten!

‘Madelief, als het nodig is, geven ze me goede pijnstillers.’

Ze plukte een verdord blaadje van de grootste zonnebloem af.

‘Opereren heeft geen zin. Het zit overal.’

Ik durfde niet verder te vragen.

Mams leek rustig, maar mijn hart bonkte.

Ik keek naar haar.

Mijn mams.

Mijn zieke mams die niet meer beter wordt.